

Роксолана Жаркова

821.161.2
ЖС 35

С 1215406

Розетани кордоши

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

Коли ти допускаєш лише до шкіри, хоч і на ній лишаються дрібненькі тріщини. Й ота твоя ураженість переходом як переступом чиїхось порогів, оця не-щільність після інтимної близькості з кордоном змушує тебе похливно озиратися, здригатися, спазмувати, але не кровоточити.

Замість нітрилу наступного разу, можливо, буде латекс. Дотики стануть іншими — гладшими, ковзкими, скрипучими. Ми з тобою колись вивчимо всі сигнали розпізнавання небезпек. Переходи будуть не такими печальними, а простішими: ніби з хати в хату, з двору в двір. Та ми з тобою чомусь боїмося думати про звикання, уявляти, що ми з нею звикнемо робити це швидко й безболісно. Стрибати й ламати собі кістки. Перестрибувати кордони: щоразу вищий стрибок, щоразу натягнутіші сухожилля.

Ми з моєю країною одного дня звикнемо. І не відчуватимемо вже нічого. Ані я, ані моя протезована країна.

Кімната проти тебе

Здається, найкраща з опцій людськості — здатність обирати. Куди йти, що їсти та що носити. Де мешкати і в якому кафе обідати. З ким розмовляти, а повз кого швидко проходити, удаючи зайнятість. Але ми не обирали цієї війни, вона одного ранку з нами сталася, упала нам на голову, трощаючи найщільніші плани й найвитриваліші мрії. Вона змусила нас тікати з дому, обмежуватися дорожніми перекусами, носити речі з харитативних центрів допомоги людям у скруті. Вона заставила нас тіснитися в людних гуртожитках і чекати на соціальні виплати, харчуватися принесеними сухпайками

й радіти, коли є змога дозволити собі шматок піци за євро. Вона навчила нас мовчати дуже голосно, щоби кричати надто тихо, ненавидіти одних наших сусідів і любити інших — тих, що відчинили нам двері й самі відчинилися перед нами. Ми не обирали приходити до них, але прийшли — не в гості на кілька годин, а вимушено, на невизначений термін існування.

Це таки найщасливіша опція — обирати. Тож коли вона пропонує мені обрати одну з кімнат, трохи ніяковію. Відмикає ключами величезну квартиру й дозволяє заселитися в будь-якому куточку цього світу, і я раптово уявляю себе біблійною Євою, яку Бог, створивши майже з нічого, пустив у сад. Ну, назви котрусь із кімнат своєю — у місті, де в тебе нема нічого свого! Нема і навряд чи буде колись. Це така кількахвилинна втіха — мати вибір свого куточка для самотності.

Боязко оселяюся в найменшій: широке ліжко, шафка для одягу, якого в мене мало, лампа на ніжці, вікно, двері. Стиснуті жалюзі по-змовницьки не пропускають світла знадвору. Двері порипують голосом того, кого вже майже не пам'ятаю. Чомусь ліжко — ніби козацькі степи для мене: дрібного клубочка дорожньої втоми; згорбленого равлика з болючим хребтом після важкого наплічника; крихтної зернинки, завіяної вітром небезпек аж сюди, у цю квартиру на п'ятому поверсі чужого дому.

Не можу заснути відразу. Пізніше теж не можу — удесятеро сильніше до горла підступає щось схоже на печаль. Я ловлю її в долоні, вона мокра і сердита, траурна, як дощ у листопаді, що не минає ніяк. Що не минає і до наступного листопада, а тільки росте й дужчає, і виростає хлопчиком у юнака, і закінчує школу, і вступає на медичний факультет, а потім іде добровольцем у ЗСУ. Я могла би зараз покликати сина звідти, але він не прийде. Батьків характер, знала завжди, упертий батьків характер. Не можу спати на цій свіжій постелі, що безумно пахне дорогим пральним порошком і порожнечею. Крізь жалюзі на зачинених вікнах щось шепотітиме густіюче листя, і чорні ворони, надійно сховані в листі, і білі смуги опівнічних ліхтарів над нашими головами шепотітимуть якісь шаманські заклинання...

Устаю з ліжка, плентаюся в коридор, де кроки, рвучко вдаряючись об бетонну підлогу, здаються лункими й тужливими, хоча я чула їх мільйони разів, оті свої кроки, босоногі й довірливі... Відчиняю двері до іншого покою. Тут усе дзвенить, а на стелі пливуть і блимають узорі фар нічних таксівок. Тут усе стає гучним, навіть те, що було донедавна неслуханно безмовним.

Лягаю на диван, чимось схожий на шезлонг на котромусь одеському пляжі, і мій диван виходить у море замість човна, і мій диван пливе собі й відпливає до маяків... мій диван — мій човен — мій

диван. Пахне тепла кукурудза, як у дитинстві — мамою і канікулами. Не встигла сказати їй, що поїду з міста. Що залишаю її разом з цією війною. Не встигла запалити їй свічку, а собі — маяк. Жодного не засвітила.

Зранку переношу свої дрібні пожитки на старенький диван у просторій вітальні. Та кімната була проти тебе, — пояснюю собі свій вибір, заспокоююся. А тут ти маєш свій шезлонг і море за вікнами, море, якого тут ніколи не було раніше.

Готельне мило

Це ліжко надто широке для самотності. У неї п'ятдесят два кілограми ваги, сто шістдесят один сантиметр зросту, вузьенькі стегна, кілька родимок на плечі, шрамик на животі, трохи нижче пупка.

Магда прокидається серед ночі, серед темряви, що мешкає за вікнами кімнатки на третьому поверсі одного з приморських готеликів, щільно вирослих живоплотом на цьому бульварі. Їм настільки тісно, ніби молочним зубам у роті якогось п'ятирічного щасливця. На перилах балкончиків сушать-ся білизна, солоні купальники, посірілі жорсткі